

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Det huskes, naar Asken er kold og Lyset slukt

Citation: Claussen, Sophus: "Det huskes, naar Asken er kold og Lyset slukt", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* ; Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid77563/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

himmelklar som en September, hvis Træer, snart
grønne, snart gule
kaster sin Rigdom for Vinden og klæder sig nøgne
med Fryd,
smilende som en September, du aner bag Parkernes Gitter,
Sommeren gløder endnu i Georginers Peluch.
Kære Veninde, du kommer vel nok bag det lokkende Gitter,
lyser for syge og saare og taler med Gudernes Sprog,
men du vil ønske tilbage de tyngende tærende Dage,
den Gang du længtes og led mellem de Fattige Folk.
Derfor bør ej du misunde en Kunstner hans
Markskrigerhjærte
gennemhullet af Kugler og aabent for Sol og Vind.

*

- 4 Det huskes, naar Asken er kold og Lyset slukt,
at sligt et lille borgerligt Grantræ var smukt.
Jeg er ej af dem, der synger Salmer.
Men her et Par Blomster, som hurtig falmer,
til Minde om en Aften, De stod uden Skjul
med Lys paa alle Grene som et Grantræ ved Jul.

*

- 5 Med Bram drog Troens Riddere til Fest.
Fritænkeren var træt af hele Stadsen!
langt før at stige paa den høje Hest
han traved gennem Verden paa et Asen.

*

- 6 Al Hedenskab er død, hvem nægter det vel mer.
Men Pan i Skæget smisker, en ung Sirene ler.

*

- 7 Men jeg har levet, og jeg har troet
paa mer end de fleste.
Jeg havde et Rige, var næsten Konge,
det maa jeg nu miste.